

СЕЛЯНЕ ЛІКУЮТЬСЯ

Нарис В. Ріпчанського.

Невідомий широким пролетарським масам, зовсім близько від столиці України, 47 верстов від Харкова, міститься 1-й Український селянський санаторій.

Імперіалістична й громадянська війна, голод вивели з строю чимало селян—сухоти в кожному селі, в кожному хуторі, мало не в кожній хаті. Справу санаторного лікування, диспансеризації села радянська влада вважає за першорядну, насущну, невідкладну.

Коло воріт гурток хворих. Розпитують, роздивляються приїзджих городян. Чоловіки в кольорових куртках з червоною лямівкою—чиasto ті французькі генерали. Жінки в коротких, у смужку, спідницях і в таких самих, як і чоловіки, куртках—це санаторна одежа, в якій ходять усі хворі.

В санаторії щодня кіно й вистави. Режим—подібний до режиму курортних санаторіїв.

До речі, про режим. „Мертву годину“,—коли хворі мусять лежати в хомо, мусять спати,—ми бачили після обіду. На довгий алеї, повній липи, стоїть ряд залізних шезлонгів. Тут по обіді полягали хворі.

Тихо, ні слова... Тільки сестра з тою самою строгою міною обслуговує хворих.

Старі, ветхі будинки головного й толстовського (імени Л. Толстого) корпусів-санаторія, дахи іржаві, стелі „з протекцією“. Головний лікар нас по палатах. Чистенько, затишно... В амбулаторії спинилися

СЕЛЯНЕ ЛІКУЮТЬСЯ

Нарис В. Ріпчанського.

Невідомий широким пролетарським масам, зовсім близько від столиці України, 47 верстов від Харкова, міститься 1-й Український селянський санаторій. Імперіалістична й громадянська війна, голод вивели з строю чимало селян—сухоти в кожнім селі, в кожнім хуторі, мало не в кожній хаті. Справу санаторного лікування, диспансеризації села радянська влада вважав за першорядну, насушну, невідкладну.

Коло воріт гурток хворих. Роспитують, роздивляються приїжджих городян. Чоловіки в кольорових куртках з червоною лямівкою—чисто ті французькі генерали. Жінки в коротких, у смужку, спідницях і в таких самих, як і чоловіки, куртках—це санаторна одежа, в якій ходять усі хворі.

Починається розмова. В санаторій приймається хворих з районів Харківської округи, подвоє від району. Часто бував, що хворі й самі не знали, що в них сухоти. Черга по районах на місце в санаторії величезна—по шість місяців доводиться чекати.

Санаторієм вдоволені: можна відпочити, підгодуватися та підлікуватися.

Різкий дзвінок перервав нашу розмову. Час обідати. Розсипалися хворі, поспішають до своїх їдалень. Їдалень дві—в двох санаторних корпусах: один для хворих з відкритим процесом (з Кохівськими паличками в харкотинні), другий—з закритим процесом (без паличок).

На довгій, накритим білою скатертиною, столі кухлі з польовими квітами. Стіл накрито з претензією на ресторанный стиль. Шпитальні доглядачки в білих халатах та косинках швидко розносять страву, коло столу сестра, що доглядає за жною хворих. На обід борщ, друга порція з „добавкою“, що—дня—на третє—солодке.

Знайомимось з адміністрацією, лікарями. Ріпки—санаторій кол. Ліги боротьби з туберкульозом, зараз—селянський, на 60 ліжок. Лікують туберкульоз найновішими способами, повітряним і мішаним з душем на сонці.

В санаторії щодня кіно й вистави. Режим—подібний до режиму інших сільських санаторіїв.

До речі, про режим. „Мертву годину“,—коли хворі мусять лежати в хомо, мусять спати,—ми бачили після обіду. На довгій алеї, повній палич, стоїть ряд залізних шезлонгів. Тут по обіді полягали хворі.

Тихо, ні слова... Тільки сестра з тою самою строгою міною обслуговує хворих.

Старі, ветхі будинки головного й толетовського (імені Л. Толстого) корпусів-санаторія, дахи іржаві, стелі „з протекцією“. Головний лікар живе нас по палатах. Чистенько, затишно... В амбулаторії спинилися до струється досягнення науки в справі боротьби з туберкульозом: тут і вивчення повітря в плевральну яму, вливання кальцію, відіркування туберкульозної психотерапія... Єсть і лабораторія для дослідження харкотини, крові.

На соняшній паладі той самий строгий режим. Під доглядом лікарів пече тіло „тебететиків“. Міряється температуру й лічиться пульс хворих соняшною ванною й після неї—контроль найстрогший.

Час-від-часу звінок розбиває поетично-мрійний настрій. Знову хворих, зараз—на роботу. Цей нової методи лікування, градуїрованої праці вживається тут дуже обережно. Пильно спостерігається кожного хворого протягом 3—4 тижнів, раз-у-раз лабораторні дослідження, і вже тоді рішення чи може хворий працювати, чи буде йому корисна градуїрована фізична праця.

Довго ходимо оглядаємо санаторій. Шумлять величезні, предковичі дерева, свідки колишнього поміщицького життя, тихо гойдаються молоді сосонки, в таємничу долину, а там, далеко,—величний темний ріпчанський ліс.

Гарно!.. трудно підшукати краще місце для кліматичної станції лікування хворих на туберкульоз.

„Червоний куточок“ в санаторії

„Мертва година“ в санаторії